

аксіологічною та безпосередньо консолідуючою основою виступила давньогрецька філософія права.

Виходячи із зазначеного можна стверджувати, що ідеологічні принципи, які носять антагоністичний характер та притаманні як західноєвропейській так і східноєвропейській чи євразійській цивілізаційним платформам носять похідний, набутий характер, які під впливом об'єктивно-цивілізаційних факторів просто приречені втратити властиву їм на сьогодні актуальність, у наслідок чого зникнуть об'єктивні причини ідеологічного антагонізму, не сприйняття між Заходом та Сходом, у результаті чого з'являться об'єктивні причини усунення протиріч між ними та вироблення спільно-ідеологічної основи, яка буде задовольняти як прагнення одних так й інших. І цим консолідуючим фактором безпосередньо виступає саме давньогрецька філософія права загалом та вчення Сократа зокрема.

Михайленко Р.В.,

кандидат філософських наук, доцент,
доцент кафедри філософії права та
юридичної логіки НАВС

ОНТОЛОГІЯ ПРАВА

В широкому розумінні онтологією називають вчення про буття як таке, тобто про існування, про суще взагалі. Правова онтологія – вчення про буття права у суспільстві, функціонування правових феноменів у безперервній динаміці явищ, з яких складається правова реальність.

Правову реальність можна трактувати як спосіб організації та інтеграції правових аспектів соціального життя людини. Історія свідчить, що філософське осмислення правової реальності почалося з розмежування права на природне та позитивне. Саме їхня суперечлива, діалектична єдність і становить загальну структуру правової реальності.

Природне право – дійсне, живе право, яке функціонує в реальному житті. Природне право володіє завжди універсальною нормативністю.

Позитивне право – продукт нормотворчості, що відповідає інтересам конкретної держави. Норми позитивного права адаптовані до реальних потреб конкретних інституцій.

Саме розмежування права на природне та позитивне зорієнтоване на пошук підвалин права у природному житті людей.

Гегель проводить онтологізацію логіки. Однією з його основних праць є «Наука логіки» в якій автор говорить, що філософія має зробити своїм предметом дослідження саме мислення. Таким чином і відбувається

ототожнення буття і мислення, так утверджується так званий панлогізм Г. В. Ф. Гегеля. Цікавим моментом при цьому є саме тлумачення Гегелем проблеми тотожності. Філософ вважав онтологізацію логіки виправданою лише в її спекулятивному сенсі, але не в розсудковому виді. Синтетична природа тотожності, опосередкованість у тотожності це те чим оперує мислення після класичної філософії. Синтетична природа тотожності вже у Гегеля полягає у ототожненні одного і різного. Синтетична природа тотожності буття і мислення привела Гегеля до висновку про тотожність онтології та гносеології, причому домінуючу роль в цій тотожності відіграла саме гносеологія. Тому онтологічний поворот в сучасній європейській філософії (Гайдегер, Лукач та ін.) є виправданим.

Отож, тотожність гносеології не виразить по суті тотожності гносеології і онтології як, до речі, і тотожність онтології, що детермінує сучасну думку. Сучасний онтологічний поворот у західній філософській традиції якраз розкриває тотожність у її опосередкованості. Це виявляється через тотожність буття і людини. Але онтологічний поворот не виходить за рамки розуміння тотожності сформоване класичною філософією. В розумінні тотожності відбувалась підміна тотожності гносеології і онтології самототожністю гносеології. Тому онтологічно – гносеологічна тотожність є формою розвитку мислення, його еволюцією у позитивному сенсі. Адже людство розвивається лише тоді коли розвивається мислення. Мислення вирізняє людину з природи, змінює при цьому саму природу і мислення. Реальна дійсність, що є симбіозом краси, добра та істини має відповідати таким формам котрі будуть онтологічно виправдані і гносеологічно обґрунтовані. Це саме і є форми де здійснюється онтологічно – гносеологічна тотожність. Де відбувається поєднання закономірності і принципу. Онтологічний вимір буття, що притаманний лише філософському усвідомленню, дає нам певний зріз цінностей.

Оверченко А.І.,

кандидат психологічних наук, викладач
кафедри психології та педагогіки
ІНІПП НАВС

ПРАВОВА СОЦІАЛІЗАЦІЯ ЯК ЧИННИК ЗНИЖЕННЯ РІВНЯ ПІДЛІТКОВОЇ ЗЛОЧИННОСТІ

На сучасному етапі існування і розвитку суспільства спостерігається зниження вікового цензу осіб, які скоюють злочини: проблема вчинення суспільно небезпечних діянь дітьми у віці до